

**UCHWAŁA NR XVII/136/2020
RADY MIEJSKIEJ W SOŚNICOWICACH**

z dnia 26 lutego 2020 r.

**w sprawie Gminnego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz Ochrony Ofiar Przemocy
w Rodzinie w Gminie Sośnicowice**

Na podstawie: art.18 ust.2 pkt 15 pkt ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tj.Dz.U.z 2019 r. poz. 506 z późn.zm.), w związku z art 110 ust. 9 ustawy z dnia 12 marca 2004r. o pomocy społecznej (tj.Dz.U. z 2019r. poz. 1507 z późn.zm.) i art.6 ust.2 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (tj.Dz.U. z 2015r. poz.1390 z późn.zm.), Rada Miejska w Sośnicowicach uchwala:

§ 1. Przyjąć Gminny Program Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz Ochrony Ofiar Przemocy w Rodzinie w Gminie Sośnicowice stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Sośnicowic.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 marca 2020r., podlega publikacji w Biuletynie Informacji Publicznej.

Przewodnicząca Rady
Miejskiej w Sośnicowicach

Regina Bargiel

Gminny Program Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz Ochrony Ofiar Przemocy w Rodzinie w Gminie Sośnicowice na lata 2020 - 2024

I. Wstęp.

W celu efektywnego przeciwdziałania przemocy w rodzinie oraz zmniejszania jej negatywnych następstw

w życiu społecznym i rodzinnym tworzy się **Gminny Program Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz Ochrony Ofiar Przemocy w Rodzinie na terenie gminy Sośnicowice na lata 2020 – 2024, zwanego dalej Programem**. Program ten zawiera formalne podstawy prawne działania, jego cel i zasady, wymienia adresatów Programu, instytucje i organizacje współpracujące. Program przedstawia również charakterystykę zjawiska przemocy w rodzinie, przewidywaną pomoc dla osób dotkniętych przemocą w rodzinie, założenia procedury „Niebieskie Karty“ i dostępne dane na temat przemocy w rodzinie w gminie Sośnicowice w latach **2015 – 2019**.

Cele, działania i zadania Programu będą podlegać ewaluacji i odpowiadać na potrzeby mieszkańców gminy Sośnicowice, w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie.

II. Podstawa prawna Programu.

Ustawa o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie z dnia 29 lipca 2005 r. (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz.1390 z późn. zm.) poprzez zapis art. 6 ust. 2 pkt 1 nałożyła na samorząd gminy obowiązek opracowania i realizacji gminnego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie oraz ochrony ofiar przemocy w rodzinie. W gminie Sośnicowice dotychczas realizowano program przeciwdziałania przemocy w rodzinie przyjęty Uchwałą nr XI/102/2011 Rady Miejskiej w Sośnicowicach z dnia 05 grudnia 2011 r. Z uwagi na zakończenie czasu jego realizacji oraz ze względu na dynamikę zmian społecznych oraz potrzebę dbania o rodziny dotknięte przemocą domową należy te działania kontynuować i korygować poprzez wyznaczanie nowych celów.

Program Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz Ochrony Ofiar Przemocy w Rodzinie w gminie Sośnicowice na lata 2020 – 2024 został więc opracowany na podstawie delegacji ustawowej, o której wspomniano powyżej. Ponadto w jego treści znajdują się odwołania do niektórych zapisów ustawy

z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, ustawy z dnia 15 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy, ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, ustawy z dnia 6 czerwca 2007 r. Kodeks karny, ustawy z dnia 6 czerwca 2007 r. Kodeks Postępowania karnego oraz Krajowy Program Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie 2014 -2020. (UCHWAŁA Nr 76 RADY MINISTRÓW z dnia 29 kwietnia 2014 r. w sprawie ustanowienia Krajowego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie na lata 2014–2020)

III. Zasady działania Programu.

W zakresie udzielania pomocy osobom doznającym przemocy, korekty zachowań osób stosujących przemoc oraz podnoszenia świadomości społecznej na temat przyczyn i skutków przemocy w rodzinie Program oparty jest na następujących zasadach:

- **współpracy i współdziałania** organów władzy publicznej, organizacji pozarządowych i kościołów oraz związków wyznaniowych (zgodnie z ustawą z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego

i o wolontariacie oraz ustawą z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej), a także innych organizacji, środowisk i osób fizycznych uprawnionych lub zobowiązanych do inicjowania i realizacji zadań związanych pośrednio lub bezpośrednio z przeciwdziałaniem występowania przemocy, ochrona ofiar przemocy

w rodzinie oraz ich negatywnym skutkom,

- **jawności życia publicznego** i związanych z tym działań organów władzy publicznej oraz podmiotów realizujących zadania publiczne w zakresie przeciwdziałania przemocy z poszanowaniem godności człowieka,

- **szczególnej ochrony praw dzieci**, a zwłaszcza zachowania ich prawa do życia i rozwoju, do posiadania rodziny; do wychowania przez rodziców naturalnych, do wolności religii lub przekonań, do swobodnego wyrażania poglądów i poszanowania ich przez dorosłych, do wolności od przemocy fizycznej lub psychicznej, wolności od wyzysku, nadużyć seksualnych i okrucieństwa.

IV. Główny cel Programu.

Podstawowym celem niniejszego Programu jest stworzenie skutecznego systemu mającego na celu ograniczenie problemów społecznych związanych ze zjawiskiem przemocy w rodzinie. Punktem wyjścia do wyznaczenia tych rozwiązań będzie ustalona w dalszej części diagnoza stanu faktycznego.

Skuteczne wdrożenie programu umożliwi zmianę postaw, przekonań i zachowań mieszkańców gminy Sośnicowice wobec zjawiska przemocy. Nastąpi to poprzez promowanie wartości wychowania bez przemocy oraz edukację dzieci, młodzieży i dorosłych w zakresie konsekwencji wynikających ze stosowania przemocy w rodzinie.

V. Działania do wdrożenia w ramach Programu.

Jako forma profilaktyczna stosowana będzie informacja dotycząca zjawiska przemocy w rodzinie, która kierowana będzie do ogółu mieszkańców gminy Sośnicowice, w tym także do osób zajmujących się zawodowo wspieraniem osób potrzebujących. W formie interwencyjnej do osób doznających przemocy w rodzinie kierowane będzie ogólnodostępne wsparcie prawne oraz psychologiczne. Natomiast w stosunku do sprawców przemocy podejmowane będą działania zmierzające do korekty ich zachowań. W przypadku istotnego zagrożenia działania te będą zmierzać do odizolowania tych osób od innych członków rodziny. Formy wspierające – terapeutyczne oraz edukacyjno - korekcyjne kierowane będą więc do wszystkich osób uwikłanych w przemoc w rodzinie (do ofiar, świadków oraz sprawców).

VI. Pojęcie i charakterystyka zjawiska przemocy. Rola stereotypów.

Według Światowej Organizacji Zdrowia przemoc to celowe użycie siły fizycznej, zagrażające lub rzeczywiste, przeciwko sobie, komuś innemu lub przeciwko grupie lub społeczności, co powoduje lub jest prawdopodobne, że spowoduje zranienie, fizyczne uszkodzenie, śmierć, ból psychologiczny, zaburzenia w rozwoju lub depriację.

W polskim systemie prawnym istnieje definicja legalna przemocy w rodzinie. Ustala ona wiążące znaczenie tego pojęcia (zwrotu) na użytek tego zjawiska. Zawarta została w art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Stanowi, że przemoc w rodzinie to **jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie naruszające prawa lub dobra osobiste osób najbliższych, w szczególności narażające te osoby na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające ich godność, nietykalność cielesną, wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na ich zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy moralne u osób dotkniętych przemocą**". Definicja ta nie wyczerpuje wszystkich cech przemocy, ponieważ nie uwzględniono w niej istotnej i powszechnej formy jaką jest przemoc ekonomiczna. Również zaniechanie ze strony najbliższych, w stosunku do osób zależnych należy potraktować jako formę przemocy.

Jak już wspomniano powyżej przemoc ma różne oblicza i dzieli się ją na różne kategorie. Przybiera różne formy i dokonywana jest przy pomocy różnych instrumentów. Dlatego należy scharakteryzować wymienione rodzaje przemocy:

- **Przemoc fizyczna** – są to wszelkie działania polegające na użyciu siły i prowadzące do nieprzypadkowych urazów, zranień, stłuczeń, złamań czy zasinień. Do tej kategorii zalicza się między innymi: popychanie, odpychanie, obezwładnianie, uderzanie, policzkowanie, szczypanie, kopanie, duszenie, bicie otwartą dłonią, pięścią lub różnymi przedmiotami, poparzenie, porzucenie w niebezpiecznej okolicy, straszenie bronią lub jej użyciem i inne podobne temu formy. Jej celem jest zadanie ofierze bólu fizycznego, świadome uszkodzenie jej ciała, pogorszenie jej zdrowia lub pozbawienie ją życia.

- **Przemoc psychiczna** – to zamierzone działania wykorzystujące mechanizmy psychologiczne, powodujące zachwianie pozytywnego obrazu własnej osoby u ofiary. Przejawami tego rodzaju przemocy

są: odmowa uczuć, brak zainteresowania, szacunku, nieustanna krytyka, wyśmiewanie poglądów, wyznania religijnego, żądanie posłuszeństwa, narzucanie poglądów i wyznania, wmawianie choroby psychicznej, kontrola i utrudnianie kontaktów z innymi osobami, zawstydzanie, upokarzanie, wyzywanie, grożenie, ograniczanie snu, jedzenia itp. Jej głównym celem jest poniżenie poprzez umniejszanie poczucia własnej wartości ofiary.

• **Przemoc seksualna** – polega na wymuszaniu niechcianych przez ofiarę zachowań w celu zaspokojenia potrzeb seksualnych sprawcy, dokonywane poprzez: przymuszanie do pożycia seksualnego, wymaganie na ofierze nieakceptowanych pieszczot i praktyk seksualnych, przymuszanie do seksu z osobami trzecimi, krytykę zachowań seksualnych ofiary, wymuszanie sadystycznych form pożycia seksualnego, przymuszanie do oglądania pornografii, zmuszanie do prostytucji, gwałt.

• **Przemoc ekonomiczna** – to wszelkie działania ograniczające swobodne dysponowanie środkami finansowymi rodziny na partnerskich zasadach, realizowane między innymi w drodze niezaspokojenia podstawowych materialnych potrzeb wszystkich członków rodziny, uniemożliwianie podjęcia pracy zarobkowej, utrudnianie aktywności zawodowej, odbieranie pieniędzy, okradanie, wyliczanie wydatków, itp. Jej celem jest ekonomiczne uzależnienie ofiary od sprawcy tej formy przemocy.

• Przemoc poprzez **zaniedbanie** – to ciągle niezaspokajanie podstawowych potrzeb fizycznych i emocjonalnych, w szczególności w stosunku do osób zależnych. Jest zjawiskiem obejmującym bardzo szeroką skalę zachowań. Może dotyczyć zarówno działań nieświadomych, jak i świadomej niemożności działania.

Kwestię zaniedbania, jako formy przemocy, poruszyła Rada Europy w rekomendacji wydanej w 1986 r.

W dokumencie tym zdefiniowała przemoc w rodzinie jako: „jakikolwiek czyn lub zaniedbanie ze strony jednego członka (rodziny) wobec innych jej członków, które zagrażają życiu, cielesnej bądź psychicznej integralności lub wolności innego członka danej rodziny lub poważnie szkodzą rozwojowi jego osobowości”.

Przemoc w rodzinie może dotyczyć następujących relacji:

- rodziców/opiekunów wobec dzieci,
- małżonków/partnerów w związku,
- osób starszych w rodzinie,
- relacji między rodzeństwem.

Zjawisko przemocy zwykle przyjmuje formę ciągłego procesu, ponieważ najczęściej nie jest jednorazowym epizodem i ma tendencje do powtarzania się. Ponadto toczy się w wymiarze dominacji i uległości, gdyż osoba stosująca przemoc dąży do uzyskania totalnej dominacji nad swą ofiarą, czyli osobą doznającą przemocy. Przemoc nie jest zjawiskiem niezależnym od udziału człowieka, co oznacza, iż jest on zdolny do radzenia sobie ze złością, która czyni go sprawcą („nie mogę, to jest silniejsze ode mnie”, w ich świadomości jest forma wymierzania sprawiedliwości). Odpowiedzialność za wstępowanie zjawiska przemocy zawsze leży po stronie sprawcy, niezależnie od tego co zrobiła ofiara.

W celu dostrzeżenia i zrozumienia złożoności zjawiska uzależnienia ofiary od sprawcy dopuszczającego się przemocy ważne jest przyjrzenie się specyfice relacji między nimi. Wiąże się to z **cyklicznym charakterem tego zjawiska**.

Występowanie tych cykli dobitnie wyjaśnia proces wiktyimizacji (stawania się ofiarą) osób doznających przemocy oraz pojawiający się w ich zachowaniu syndrom wyuczonej bezradności. W **cyklu przemocy** występują trzy autonomiczne fazy, zmienne pod względem swej intensywności i czasu trwania :

- a) *faza narastania napięcia* - faza tworzenia i budowania napięcia pod jakimkolwiek pretekstem,
- b) *faza gwałtownej przemocy* - faza eskalacji, wybuchu, w tym zwykle incydentów znieważania, poniżania i często używania przemocy fizycznej); agresja w tej fazie może być zagrażająca dla zdrowia i życia ofiary, moment zakończenia aktu przemocy zależy wyłącznie od sprawcy i nie ma najczęściej żadnego związku z zachowaniem „ofiary”),

c) faza „miodowego miesiąca” (przepraszania, uspokojenia i miłości) sprawca między innymi często obiecuje, że już nigdy więcej nie skrzywdzi ofiary lub po prostu zachowuje się jakby przemoc nigdy nie miała miejsca; faza ta jest przemijająca i rozpoczyna się znowu faza narastania napięcia.

Faza „miodowego miesiąca” zatrzymuje ofiarę w sytuacji przemocy, bo łatwo pod jej wpływem zapomnieć

o koszmarze pozostałych dwóch faz. Prawdziwe zagrożenie, jakie niesie ze sobą ta faza jest związane z tym, że przemoc w następnym cyklu zazwyczaj jest gwałtowniejsza i za każdym razem narasta. Jeśli już raz doszło do użycia przemocy, będzie się ona powtarzać dopóki nie będzie przerwana, najczęściej przez interwencję z zewnątrz lub odizolowanie się od sprawcy.

Istotnym zagrożeniem, utrwalającym problem przemocy w rodzinie są **stereotypy** związane z tym zjawiskiem. Ich powszechność i związany z tym negatywny ich wpływ pochodzi z przekonującej mocy ich powtarzania, co z kolei prowadzi do ich utrwalania.

Najczęściej występujące stereotypy dotyczące rodzin z naszego kręgu kulturowego to:

- **w sprawy rodzinne nie należy się wtrącać:** „brudy pierze się we własnym domu”, „co to za ptak, co własne gniazdo kala?”, „wolność Tomku w swoim domku”, „mój dom - moją twierdzą”, „bliscy nie krzywdzą tylko pouczają”, itp.;
- **przemoc dotyczy rodzin patologicznych**, z tzw. "marginesu": „przemoc i alkohol, to jedno”, „to taka porządna religijna rodzina - niemożliwe, by była tam przemoc”, „oni oboje są wykształceni - nie mogli tego zrobić swojemu dziecku”, „on na takim stanowisku nie robiłby czegoś takiego swojej rodzinie” itp.;
- **przemocą jest tylko bicie:** „nikt nikogo nie pobił, więc nie było przemocy”, „nie ma żadnych śladów - więc nie ma przemocy”, itp.;
- **kobieta powinna wstydzić się, jeśli doznaje przemocy:** „to wszystko twoja wina - powinnaś się wstydzić”, „twoja rodzina - świadczy o tobie”, „kobieta jest strażniczką domowego ogniska”, „widocznie nie dosyć się starała”, „musisz być samolubną egoistką”, itp.;
- **dla dobra dzieci i trwałości rodziny powinno się znosić wszystko ze strony współmałżonka:** „kobieta powinna poświęcić się dla dobra dzieci i rodziny”, „powinnam wytrzymać wszystko dla dobra dzieci”, „dzieci powinny mieć ojca i matkę”, „lepsy zły ojciec/matka, niż żaden” itp.;
- **jeśli przestanie pić, wszystko będzie dobrze, warto czekać, może kiedyś zrozumie i przestanie pić i bić:** „wszystko przez to picie, poza tym - to dobry mąż i ojciec”, „przestanie pić, wszystko będzie dobrze”, „prawdziwa miłość powinna wszystko wybaczyć”, „może kiedyś się ocknie i zrozumie - to taki dobry człowiek”, itp.;
- **ofiara sama sobie jest winna:** „widocznie go sprowokowała”, „pewnie jest masochistką, skoro go nie opuszcza - lubi być bita”, „pewnie coś takiego zrobiłam, że on nie mógł inaczej”, „starałem się, ale ona nie dała mi wyjścia”, itp.;

Mity i stereotypy opisują więc różne „pożądane” relacje w rodzinie, pomiędzy mężem i żoną, partnerami, pomiędzy rodzicami i dziećmi. Wyznaczają „uświęcone tradycją” role kobiecie, mężczyźnie, dzieciom, „wyjaśniają” samo zjawisko i „dają wskazówki”, jak należy postępować wobec problemów rodzinnych. Wiele z nich również, w najlepszej intencji ochrony rodziny, sprzyja niestety przemocy, usprawiedliwiają ją i postulują powstrzymanie się od reakcji osób z zewnątrz.

Uwalnianie się od stereotypów utrudnione jest przez fakt, że fałszywe założenia często są związane

z przekonaniem charakterystycznymi dla danego środowiska. Osobom żyjącym w społeczności, gdzie panuje przyzwolenie na dominację jednej płci nad drugą, wyzysk, agresję słowną i fizyczną jest o wiele trudniej przeciwstawić się takiemu traktowaniu niż tym, których otoczenie takich zachowań nie aprobuje.

VII. Pomoc dla ofiar przemocy.

Pomoc osobom doznającym przemocy rodzinnej należy rozumieć jako wspieranie ich zmian życiowych

w kierunku usamodzielnienia i „normalności”, w tempie określonym i optymalnym dla tej osoby (np. metoda małych kroków lub też kamienia milowego), zawsze jednak z poszanowaniem dla tendencji przeciwstawnych opóźniającą zmianę.

W pierwszej fazie kontaktu z osobami doznającymi aktualnie rozgrywającej się przemocy najważniejszą rolę odgrywa formuła poradnictwa mającego na celu zatrzymanie zjawiska przemocy. Kolejnym krokiem jest formuła psychoterapii. W pierwszym kroku osobie pokrzywdzonej należy pomóc bronić się, wycofywać albo bezpośrednio zatrzymać przemoc i dopiero wówczas, gdy ona ustanie można zająć się śladami krzywd z przeszłości z wykorzystaniem wsparcia psychologicznego. Podstawowe zasady, którymi kierować się powinno w procesie pomocy ofierze przemocy to:

- bezpieczeństwo osoby doznającej przemocy,
- autonomia osoby doznającej przemocy,
- odpowiedzialność karna osoby stosującej przemoc.

Przemoc w rodzinie często może prowadzić do poważnych obrażeń fizycznych, a nawet do śmierci ofiary lub sprawcy w wyniku działań ofiary w afekcie. Dlatego istotne jest oszacowanie potencjalnego zagrożenia, którego efektem może być wystąpienie groźnych dla zdrowia i życia zachowań przeciwko sobie lub innym ze strony sprawcy, ofiary lub dzieci. Ocena potencjalnego zagrożenia zdrowia lub życia powinna być przeprowadzana każdorazowo, gdy rozpozna się występowanie przemocy w rodzinie. Odpowiedzi twierdzące dotyczące czynników ryzyka powinny być wystarczającym powodem, by jak najszybciej pomóc osobie doznającej przemocy w opracowaniu **planu bezpieczeństwa**.

Najczęściej podejmowane działania pomocy ofiarom to:

- interwencja,
- schronienie,
- informacja,
- edukacja,
- specjalistyczne poradnictwo,
- wsparcie emocjonalne,
- psychoterapia,
- pomoc socjalna dająca sytuacyjne oparcie dla dalszych działań.

VIII. Procedura „Niebieskie Karty”

Jest to strategia działania wobec przemocy w rodzinie, która składa się z odpowiedniej dokumentacji i sposobu postępowania w przypadku stwierdzenia bądź podejrzenia występowania przemocy. „Niebieskie Karty” to nazwa procedury podejmowanej i prowadzonej w związku z uzasadnionym podejrzeniem wystąpienia przemocy w rodzinie.

Podstawowym celem „Niebieskiej Karty” jest rozpoznawanie przemocy i usprawnienie pomocy oferowanej przez przedstawicieli różnych służb w środowisku lokalnym, ale też tworzenie warunków do systemowego, interdyscyplinarnego modelu pracy z rodziną. Procedura "Niebieskie Karty" obejmuje ogół czynności podejmowanych i realizowanych przez przedstawicieli jednostek organizacyjnych pomocy społecznej, komisji rozwiązywania problemów alkoholowych, policji, oświaty i ochrony zdrowia, przy współpracy

z systemem sądownictwa i prokuratury, w związku z podejrzeniem zaistnienia przemocy w rodzinie. Oznacza to, że osobami wszczynającymi procedurę „Niebieskie Karty” mogą być wyłącznie przedstawiciele pięciu urzeczonych do tego podmiotów (tj. jednostek organizacyjnych pomocy społecznej, komisji rozwiązywania problemów alkoholowych, policji, oświaty i ochrony zdrowia), a w szczególności: pracownik socjalny, asystent rodziny, członek KRPA, funkcjonariusz policji, nauczyciel, psycholog lub pedagog szkolny, lekarz, pielęgniarka, ratownik medyczny, gdy w toku swych czynności zawodowych lub służbowych nabierze podejrzenia, iż może być stosowana przemoc w rodzinie. Wszczęcie to następuje przez wypełnienie formularza „Niebieska Karta” – A przez przedstawiciela jednego z wyżej wspomnianych podmiotów, które mają do tej czynności uprawnienia.

Osobę dotkniętą przemocą w rodzinie zaprasza się na posiedzenie zespołu interdyscyplinarnego lub grupy roboczej. Tam analizuje się sytuację rodziny i wypełnia formularz „Niebieska Karta” – C. Grupa robocza opracowuje indywidualny plan pomocy rodzinie zawierający propozycje działań pomocowych.

Osoba, wobec której istnieje podejrzenie, że stosuje przemoc w rodzinie, jest z kolei wzywana na spotkanie grupy roboczej. Z jej udziałem wypełniany jest formularz „Niebieska Karta” – D.

Zakończenie procedury „Niebieskie Karty” następuje, gdy Zespół Interdyscyplinarny na wniosek grupy roboczej rozstrzygnie o braku zasadności podejmowania działań lub istnieje prawdopodobieństwo ustania przemoc w rodzinie i został zrealizowany indywidualny plan pomocy. O zakończeniu procedury powiadamia się podmioty, które w niej uczestniczyły.

Procedura „Niebieskie Karty” przeprowadzana jest niezależnie od innych rodzajów postępowań w szczególności postępowania karnego, cywilnego czy rodzinnego.

IX. Zjawisko przemocy w rodzinie na terenie gminy Sośnicowice.

Informacje statystyczne niezbędne do opracowania diagnozy zjawiska przemocy w rodzinie na terenie gminy Sośnicowice pozyskane zostały z jednostek zajmujących się rozwiązywaniem problemów społecznych, w tym problemów zjawiska przemocy, zlokalizowanych w gminie Sośnicowice. Istotną rolę w przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie w gminie odgrywa także policja. Współpracuje ona w powyższym zakresie z GKRPA, OPS, oraz pedagogami szkolnymi i kuratorami sądowymi. Poniżej przedstawiono dane dotyczące zjawiska przemocy w rodzinie w gminie Sośnicowice w oparciu o dane pozyskane z Komisariatu Policji I w Gliwicach.

Tabela 1 Informacje o przemocy w rodzinach w Sośnicowicach w latach 2015 – 2019

(źródło: opracowanie własne na podstawie danych Komisariatu Policji I w Gliwicach)

	2015	2016	2017	2018	2019
Ilość interwencji ogółem:	124	118	138	108	164
interwencje domowe:	29	54	74	64	70
związane z przemocą w rodzinie:	5	4	11	2	5
Ilość wszczętych postępowań przygotowawczych z art.207 k.k. :	5	3	8	1	6
w tym zakończonych aktem oskarżenia	2	2	5	0	1

Tabela 2 Informacje o przemocy w rodzinach w Sośnicowicach w latach 2015 – 2019

(źródło: opracowanie własne na podstawie danych OPS w Sośnicowicach)

	2015	2016	2017	2018	2019
Liczba sporządzonych formularzy NK wszczynających procedurę	7	8	14	4	9
Liczba osób doświadczających przemocy w rodzinie	7	8	14	5	8
Liczba sprawców przemocy w rodzinie u których występuje problem alkoholowy	5	7	10	4	5

Dzięki ogólnopolskim akcjom społecznym i profilaktycznym zmniejsza się społeczna akceptacja dla zjawiska przemocy i powiększa się w świadomości społecznej stwierdzenie, że przemoc w rodzinie jest przestępstwem, które należy piętnować i zdecydowanie na nie reagować. Realizowane kampanie społeczne realnie wpływają na zmianę świadomości społecznej, dzięki czemu spada aprobatą dla zachowań przemocowych, a także zmienia się perspektywa patrzenia na problem przemocy nie jako na indywidualną sprawę rodziny, a na zjawisko, któremu trzeba przeciwdziałać.

Dane statystyczne dotyczące liczby wszczętych procedur „Niebieskie Karty” w gminie Sośnicowice są następujące:

w 2015r. wszczęto 7 procedur,

w 2016r. wszczęto 8 procedur,

w 2017r. wszczęto 14 procedur,

w 2018r. wszczęto 4 procedury,

w 2019r. wszczęto 9 procedur,

i utrzymują się na względnie stałym poziomie.

Ze statystyk Komisariatu Policji I w Gliwicach, przedstawianych w tabeli 1, można zauważyć także względnie stałą tendencję w zakresie przeprowadzanych przez funkcjonariuszy policji interwencji domowych na terenie gminy Sośnicowice.

Informacje dotyczące przemocy w rodzinach w gminie Sośnicowice						
	2015	2016	2017	2018	2019	Stan na 29.1.2020
Ogółem przeprowadzonych interwencji domowych	29	54	74	64	70	1
Liczba wszczętych procedur „Niebieskie Karty”	7	8	14	4	9	1
Ogółem pokrzywdzonych:	7	8	14	5	8	1
kobiet	7	7	14	4	9	1
mężczyzn	0	1	0	1	0	0
dzieci*	5	9	20	2	7	1

*zgodnie z interpretacją Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, każde dziecko będące w strukturze rodziny, w której występuje przemoc, jest jednocześnie ofiarą przemocy, nawet jeśli w jego sprawie nie została wszczęta procedura „Niebieskie Karty”.